Luggemine.

Kaardi mängia.

Kül ſa armas luggia, kes ſa ſedda juttu kätte wõttad ja loed, tunned mõnda mõldxit, ehk olled ka temma föber, kellega ſa jo mõnne õhtu, kui päiva tööſt puhkaſid, peru tulle äres olled magguſat juttu ajand; agga ſe mõlder kelleſt ma ſulle tahhan räkida, on ſinnul ommeti tundmata, ſeſt temma puhkab jubba kaua aega ſurno haudas. Temma nimmi olli Mart Kuulmann ja iggaüks kitis tedda wägga õiglaſeks ja heaks mehheks. Temma naene olli temmal kahhe aasta eeſt ſurnud, kelleſt ainuke poeg issa rõmuks järrele jäi; agga lapſoke, kes emma puſärgi jures rõõmſaste mängimud, õiskas ka omma issale wastu, kes ſurres

tedda weel korra nähha tahtis. Surm langes Mardi peale, nago warras õſel. Suggulaſed ja ſõbrad ſeiſid temma wodi ümber ja neid wõis olla ni palju, kui weskil rattad käiſid, iggaüks kitis iſſe rohtu woi õlli, mis haiguſe wastu hea piddi ollema, agga ükski ei teinud temmaga palwet, et Õnnisteggia, kes pattuste-eeſt risti lõdi, ka temma waeſe ſurremata hinge peale hallastaks. Wiimſel silmapilgul astus mõldri pois, kes pea perremehhega ühhe ealine olli, tuppa, läks ukſe tahha nurka ja pallus haige eeſt: „Oh Jeſand hallasta ta peale! ärra minne mitte temmaga kohtuſſe!“ — Matmiſe päival ſeiſis weski; mittu rikkaſt ſuggulaſt olli tulnud ſurnut hauda ſaatma, agga keikide eel käis mõldri pois Jürri, kätte peal weikeſt Kaarlit kandes, kedda temma nago omma laſt armastas. Kaarli ſuur-issa olli Jürri waeſe poiſikeſena maante pealt omma majaſſe wõtnud, temmale palju head teinud, ja tedda Jummala kartlikuks mehheks ülleskaswatanud. Temma poeg, kedda praegu maeti, olli üks köwwa perremees